

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Смолян, 17.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ТРЕТИ ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Валентина Т. Бошнякова
Събинска

при участието на секретаря Недялка М. Кокудева
като разгледа докладваното от Валентина Т. Бошнякова Събинска Търговско дело № 20225400900022 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 79, ал. 1, във връзка с чл. 82, във връзка с чл. 88, ал. 1, изр. второ от ЗЗД, във връзка с чл. 286 от ТЗ.

Образувано е по исквете, предявени при условията на обективно кумулативно съединяване от „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115 И, с ЕИК ****, представлявано от Изпълнителния директор Николай Андреев, чрез Р.Р. – юрисконсулт, срещу Община Чепеларе, с адрес: гр. Чепеларе, ул. „Беломорска“ № 44 Б, с БУЛСТАТ ***, представлявана от Кмета Боран Хаджиев иск за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата в размер на общо 144 619.97 лв., представляващи обезщетение за виновно неизпълнение на Договор № ПС-ИСВ/16.12.2018 г., ведно с разноските по делото.

Ищецът твърди, че на 16.12.2018 г. е сключил с ответника договор за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Чепеларе, който договор е със срок от 60 месеца, считано от приемане на услугата, което е извършено с Протокол от 08.05.2019 г. На следващо място сочи, че общината се е задължила да плаща месечна цена по договора в размер на 2 880 лв. с ДДС, които плащания от самото начало са били извършвани със закъснение. Ищецът заявява, че в тази връзка на 22.11.2019 г. е изпратил покана, с която е уведомил общината, че ограничава услугата на основание чл. 90 от ЗЗД, както и че са налице основания за прекратяване на договора. Навежда доводи, че от своя страна общината с Писмо изх. № 26-00-

712/10.12.2019 г. е изразила волеизявление, че счита договора за прекратен, поради неизпълнение от страна на БТК и поради обстоятелството, че изпълнението на договора вече е станало безполезно. Ищецът излага аргументи, че това предизвестие не е породило правно действие, тъй като не е посочено реалното неизпълнение от страна на БТК и не е предоставен срок за отстраняване на твърдяното нарушение, а при последващите преговори страните са постигнали съгласие, дружеството е продължило да предоставя услугите, а общината е направила две частични плащания.

На следващо място е посочено, че в периода м. февруари – м. май 2020 г. не са извършени никакви плащания, като последното такова е на 04.05.2020 г., а с Писмо изх. № 26-00-251/11.05.2020 г. общината отново е релевирала твърдение за прекратяване на договора. Изложени са доводи, че ищецът от своя страна е отправил предизвестие за прекратяване на договора, което е получено от общината на 02.06.2020 г., като в предоставения срок не са постъпили плащания и договорът е прекратен, считано от 02.07.2020 г.

Ищцовото дружество претендира, че в негова полза е възникнало право на обезщетение за претърпени преки вреди, включващи: 1/ задълженията, неплатени до датата на прекратяване на договора в размер на 17 024.65 лв. с ДДС за периода 08.01.2020 г. – 02.07.2020 г., от които 224.65 лв. лихва за забава за периода 08.12.2019 г. – 07.06.2020 г., съгласно Фактури №№ 0024981117/08.01.2020 г., 0025115989/08.02.2020 г., 0025251926/08.03.2020 г., 0025387093/08.04.2020 г., 0025521303/08.05.2020 г. и 0025656565/08.08.2020 г. /в пропорционална част за периода до 02.07.2020 г./ и 2/ дължимия остатък от цената на договора за неизпълнената от него част в размер на 132 960 лв. на база цената от 2 880 лв. с ДДС за оставащите 46 месеца от срока на договора за периода от 08.07.2020 г. до 08.05.2024 г. и частична месечна цена в размер на 480 лв. за периода 02.07.2020 г. – 07.07.2020 г., които суми са частично начислени в Кредитно известие № 0026479933/08.12.2020 г., като е даден на общината срок за плащане, но с Писмо изх. № 26-00-551/30.12.2020 г. тя е отправила изричен отказ за плащане.

Ищецът сочи, че е завел иск срещу Община Чепеларе за заплащане на главницата по Фактури №№ 0024981117/08.01.2020 г. и 0025115989/08.02.2020 г., във връзка с който е образувано гр. д. № 38/2021 г. по описа на РС – Чепеларе, който е уважил предявения иск с Решение № 29/16.08.2021 г., потвърдено с Решение № 236/2021 г. по в. гр. д. № 386/2021 г. по описа на ОС – Смолян, като споразумение за остатъка от дълга страните не са могли да постигнат. Релевирано е искане за осъждане на ответника да плати на ищеца следните суми: 1/ 11 659.97 лв. по Фактури №№ 0025251926/08.03.2020 г., 0025387093/08.04.2020 г., 0025521303/08.05.2020 г. и 0025656565/08.08.2020 г. /последната намалена с 480 лв. за периода 02.07.2020 г. – 07.07.2020 г./ и 2/ 132 960 лв. обезщетение за пропуснати ползи от 2 880 лв. с ДДС за

оставащите 46 месеца от срока на договора за периода от 08.07.2020 г. до 08.05.2024 г. и частична месечна цена в размер на 480 лв. за периода 02.07.2020 г. – 07.07.2020 г., ведно с юрисконсултско възнаграждение и разноските по делото.

В предвидения от закона срок ответникът е депозирал писмен отговор, в който е оспорил иска по основание и размер, като е признал, че е налице сключен с ищеца по реда на ЗОП Договор № ПС-ИСВ от 06.12.2018 г. за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Чепеларе, който по своята правна същност е разновидност на договор за изработка, а не на договор за поръчка, тъй като има за предмет извършването на действия с цел изработването на вещь или постигането на друг физически резултат, а не извършването на правни действия и постигането на правен резултат. Направен е извод, че правната квалификация на предявения иск е чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, във вр. с чл. 266, ал. 1 от ЗЗД, като бъде отчетена непригодността и безполезността на изработеното по причина на изпълнителя.

На следващо място са изложени аргументи досежно нищожността на процесния договор, поради противоречието му с чл. 226, ал. 4 от ЗЕС в частта за срок на действие над 24 месеца, както и в частта за неустойката, представляваща сбора на всички неплатени абонаментни вноски до края на срока на договора, поради накърняване на добрите нрави. Посочено е, че процесният договор е бил развален поради безполезност вследствие виновното неизпълнение от страна на ищеца, като обстоятелството дали същият е продължил да предоставя услугите или не се явява ирелевантно за общината, която не е ползвала услугите, не е приела извършената работа, вкл. фактурите за периода м. март – м. юни 2020 г. не са осчетоводени, поради което и няма задължение за заплащане на възнаграждение, което дори е обективизирано във фактури за бъдещ период. Направено е искане за отхвърляне на исковата претенция като неоснователна и присъждане на разноските по делото.

Смолянският окръжен съд, като взе предвид изложеното в исковата молба и писмения отговор, както и становището на страните по делото и обсъди доказателствата в тяхната съвкупност и поотделно, приема за установено от фактическа страна следното:

Възникналите между страните облигационни правоотношения са обективизирани в Договор от 16.12.2018 г. за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Чепеларе, който договор е със срок от 60 месеца, считано от приемане на услугата, извършено с Протокол от 08.05.2019 г. и месечна цена в размер на 2 880 лв. с ДДС. Договорът е развален от страна на БТК ЕАД на 02.07.2020 г. /в 30-дневен срок от получаване на писмото за прекратяване/.

С влязлото в сила Решение № 29/16.08.2021 г. по гр. д. № 38/2021 г. по описа на РС – Чепеларе Община Чепеларе е осъдена да заплати на БТК ЕАД сумата в размер на 5 760 лв., дължима по процесния договор и представляваща неплатена абонаментна

цена по Фактури №№ 0024981117/08.01.2020 г. и 0025115989/08.02.2020 г. за ползвани услуги за периода 08.01.2020 г. – 07.02.2020 г. и 08.02.2020 г. – 07.03.2020 г.

Съгласно заключението на вещото лице по назначената съдебно-счетоводна експертиза, платените по договора суми касаят периода от началото на неговото действие до 07.03.2020 г. Посочено е също така, че процесните фактури: № 0025251926/08.03.2020 г. /с месечен абонамент за периода 08.03.2020 г. – 07.04.2020 г. в размер на 2 880 лв. и лихва за периода 08.02.2020 г. – 07.03.2020 г. в размер на 49.09 лв./, № 0025387093/08.04.2020 г. /с месечен абонамент за периода 08.04.2020 г. – 07.05.2020 г. в размер на 2 880 лв. и лихва за периода 08.03.2020 г. – 07.04.2020 г. в размер на 10.66 лв./, № 0025521303/08.05.2020 г. /с месечен абонамент за периода 08.05.2020 г. – 07.06.2020 г. в размер на 2 880 лв./ и № 0025656565/08.08.2020 г. /с месечен абонамент за периода 08.06.2020 г. – 07.07.2020 г. в размер на 2 880 лв. и лихва за периода 08.05.2020 г. – 07.06.2020 г. в размер на 80.22 лв./ са отразени като неплатени в счетоводството на ищеца, респективно не са отразени от общината. На следващо място в заключението е посочено, че в задбалансовите сметки на общината е записано по договор: начислено задължение 172 800 лв. и отписано задължение – 172 800 лв.

В т. 8.1.4 от процесния договор е предвидено, че „в случай на прекратяване на договора, независимо от основанията за това, с изключение на случаите, когато прекратяването е по вина на изпълнителя, възложителят дължи на изпълнителя възстановяване на направените с оглед изпълнение на поръчката разходи, равняващи се на общия размер на офериранияте цени оставащи за изплащане до изтичане срока на договора“. Периодът, оставащ от прекратяване на договора - 02.07.2020 г. до крайният му срок – 60 месеца, считано от 08.05.2019 г., е 46 месеца и 5 дена, които са съответни на 132 960 лв.

При така установената фактическа обстановка Смолянският окръжен съд намира исковите претенции за допустими - депозираните са от процесуално правоспособна и активно легитимирана страна, която има правен интерес от търсената защита и са насочени срещу надлежна насрещна страна. Възникналият правен спор не е решен със сила на пресъдено нещо и е подведомствен на сезирания съд. Анализът на установената фактическа обстановка налага следните правни изводи, които обуславят частичната основателност на предявените икове:

Наличието на валидно облигационно правоотношение между страните по делото, обективизирано в Договор от 16.12.2018 г. за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Чепеларе и прекратено на 02.07.2020 г., поради разваляне, обуславя взаимните и насрещни права и задължения на договарящите се. Тази факти са установени с влязлото в сила Решение № 29/16.08.2021 г. по гр. д. № 38/2021 г. по описа на РС – Чепеларе Община Чепеларе,

касаещо спор за вземания по същия договор, но за различен период.

Предмет на възникналия по настоящото дело правен спор са неплатените вземания за времето 08.03.2020 г. - 02.07.2020 г., т. е. за периода от последно платеният месечен абонамент до прекратяването на договора. Съдът приема, че с оглед представеното и прието като доказателство по делото заключение на съдебно-счетоводната експертиза, както и от процесните фактури се установява дължимостта на вземанията на ищеца за главница за периода 08.03.2020 г. - 02.07.2020 г., равняващи се на 11 040 лв. с ДДС /по 2 880 лв. с ДДС месечно за 4 месеца без 5 дена/.

В чл. 3.2 от процесния договор е посочено, че заплащането на цената ще се извършва ежемесечно, след приключване на отчетния период, в 15-дневен срок от издаването на фактурата. В настоящия случай процесните фактури са издадени в първия ден на съответния месечен период, за който абонаментът е дължим, следователно падежът настъпва на петнадесетия ден след приключване на отчетния период /на 22-ро число, но в случая не по-рано от 22.04.2020 г./.

От тук следва извода, че претендираната лихва в размер на 49.09 лв. за периода 08.02.2020 г. – 07.03.2020 г., обективирана във Фактура № 0025251926/08.03.2020 г., както и тази за периода 08.03.2020 г. – 07.04.2020 г. в размер на 10.66 лв., съгласно Фактура № 0025387093/08.04.2020 г., се явяват недължими.

Ищецът не е отбелязал лихва във Фактура № 0025521303/08.05.2020 г. Що се отнася до лихвата за периода 08.05.2020 г. – 07.06.2020 г., съгласно Фактура № 0025656565/08.06.2020 г., същата е дължима върху главницата от 2 880 лв. /за един отчетен период 08.03.2020 г. - 07.04.2020 г./ и е в размер на 24.80 лв., както и за времето от 23.05.2020 г. до 07.06.2020 г. върху главницата от 2 880 лв. /за следващия отчетен период 08.04.2020 г. - 07.05.2020 г./, която е в размер на 12.80 лв., респективно дължимата лихва е в размер на общо 37.60 лв., съгласно направените от съда изчисления въз основа на лихвените листи от calculator.bg, приложени към делото.

Другата искова претенция касае остатъка от цената по договора за неизпълнената част /частично за периода 02.07.2020 г. – 07.07.2020 г. и още 46 месеца от 08.07.2020 г. до 08.05.2024 г./ в размер на общо 132 960 лв., претендирана на основание чл. 8.1.4 от процесния договор. В случая е налице клауза, уреждаща предпоставките за възстановяване на направените с оглед изпълнение на поръчката разходи при прекратяване на договора, освен в хипотезите по вина на изпълнителя /ищеца/. Договореното обезщетение в размер на посочените разходи няма характер на неустойка по смисъла на чл. 92 от ЗЗД, тъй като тя служи за обезщетение на вредите от неизпълнението, без да е нужно те да бъдат доказани. Също така не е налице нито една от присъщите на неустойката функции – обезщетителна, обезпечителна или санкционна.

Уговореното обезщетение в случая не е определено по размер и касае

направените с оглед изпълнение на поръчката разходи, които следва да бъдат доказани по вид и размер. Затова тази клауза няма характера на неустойка и не следва да бъде зачетена като такава.

На следващо място изпълнителят е предоставил на възложителя гаранция в размер на 4 320 лв. /чл. 6.1 от договора/. От така определения размер на гаранцията може да се направи извод за предвиждания от страните размер на вредите, които биха настъпили от евентуалното неизпълнение. В тази връзка горницата над тази сума няма обезщетителна функция относно реално претърпените вреди от неизпълнението. Освен това, санкционната функция не съответства на уговорката, че независимо дали договорът е прекратен или не, възложителят дължи цялата сума. Още повече, че в случая договорът е сключен след проведена процедура по обществена поръчка и реализирането на нова такава, предвид прекратяването на процесния договор, ще е свързано със забава в изпълнението.

Съгласно разпоредбата на чл. 88, ал. 1, изр. второ от ЗЗД, кредиторът има право на обезщетение за вредите от неизпълнението на договора. Неизпълнението по причина, за която длъжникът отговаря, поражда потестативното право на кредитора да развали договора, както и вземането му за обезщетение за вредите от неизпълнението. Следователно в обхвата на чл. 88, ал. 1, изр. второ от ЗЗД са включени вредите от неизпълнението на разваления договор. Престацията на ищеца в случая е за продължително изпълнение (да изгради и поддържа система за електронно наблюдение на територията на Община Чепеларе за срок от 60 месеца), а на ответника – за периодично изпълнение (да плаща месечните абонаментни такси). При тези характеристики на насрещните престации и съгласно чл. 88, ал. 1, изр. първо от ЗЗД, развалянето е с действие занапред и с него, считано от 02.07.2020 г., е отпаднала дължимостта на насрещните престации на страните, но не и действието на клаузата по т. 8.1.4. В нея страните са уговорили какво включва обезщетението - направените с оглед изпълнение на поръчката разходи. Те обаче не могат да се равняват на цените, оставащи за изплащане до края на срока на договора, тъй като към момента на сключването му не е ясно дали същият ще бъде прекратен, кога и поради вината на коя от страните, както и тези направени разходи, представляващи определена сигурна величина, не могат да зависят от една относителна величина, базирана на времето, оставащо до края на срока след прекратяването на договора.

При анализа също така следва да се има предвид и разпоредбата на чл. 226, ал. 4 от ЗЕС, в редакцията ѝ, действаща към сключването на процесния договор, според която предприятията, предоставящи електронни съобщителни услуги, предлагат на потребителите възможност за сключване на договор с първоначален срок не по-дълъг от две години, т. е. до 08.05.2021 г. в случая. Той е прекратен на 02.07.2020 г. – преди изтичането на този двугодишен срок, като е действал 14 месеца, но исковата претенция

касае 46 месеца.

Съгласно разпоредбата на чл. 9 от ЗЗД страните могат свободно да определят съдържанието на договора, доколкото то не противоречи на повелителни норми на закона и на добрите нрави. Съдът намира, че тази клауза, макар и да не представлява уговорка за неустойка, се явява нищожна, поради противоречие с добрите нрави.

Това понятие не е дефинирано, но тъй като законодателят е придал правно значение на нарушаването им, приравнявайки го по последици с нарушение на закона, вложеният в това понятие смисъл следва да се тълкува в смисъл, че в посочената категория попадат само онези наложили се правила и норми, които бранят принципи, права и ценности, които са общи за всички правни субекти и тяхното зачитане е в интерес на обществените отношения като цяло, а не само в интереса на някоя от договарящите страни. Такива са например принципите на справедливостта, на добросъвестността в гражданските и търговските взаимоотношения, както и предотвратяването на несправедливо облагодетелстване, по аргумент на чл. 289, чл. 302, чл. 307 от ТЗ, чл. 20 от ЗЗД и др. В действителност преценката за нищожност, поради накърняване на добрите нрави, следва да бъде направена за всеки конкретен случай и то към момента на сключване на договора, а не към последващ момент.

Уговорената между страните гаранция в полза на възложителя, обезпечаваща изпълнението на договора, е в размер на 3 % от общата стойност /чл. 6.1 от договора/, а дължимото от възложителя обезщетение при прекратяване на договора, освен по вина на изпълнителя, касаещо възстановяване на направените от изпълнителя разходи, не е фиксирано като определен процент или конкретна сума и на практика представлява 100 % от общата стойност на договора, която може да бъде платена под формата на месечни абонаментни такси или на основание чл. 8.1.4. Това явно несъответствие между 3 % и 100 % противоречи на добрите нрави.

На следващо място договорът е действал 14 месеца, а исковата претенция касае абонаментната такса за 46 месеца, при законово ограничение досежно продължителността на подобен вид договори до 2 години /24 месеца/ – отново е налице явно несъответствие.

Също така установяването на вида и стойността на направените разходи не е въпрос на право, а на факт, който подлежи на доказване и който в случая не е доказан.

При съвкупната преценка и анализ на доказателствата може да се направи обоснован извод, че вземанията на ищеца за главница за периода 08.03.2020 г. - 02.07.2020 г., равняващи се на 11 040 лв. с ДДС /по 2 880 лв. с ДДС месечно за 4 месеца без 5 дена/ се явяват дължими, поради което искът се явява основателен и следва да бъде уважен.

Претенцията за изтекли лихви, обективирани във Фактури №№ 0025251926/08.03.2020 г., 0025387093/08.04.2020 г. и 0025656565/08.06.2020 г. се явява

частично основателна – досежно лихвата за периода 08.05.2020 г. – 07.06.2020 г., съгласно Фактура № 0025656565/08.06.2020 г. в размер на общо 37.60 лв., за която част следва да бъде уважена, респективно отхвърлена в останалата част като неоснователна и недоказана.

Последиците от доказателствената тежест за ищеца и изложените по-горе мотиви обуславят неоснователността и недоказаността на претенцията за присъждане на остатъка от цената по договора за неизпълнената част /частично за периода 02.07.2020 г. – 07.07.2020 г. и още 46 месеца от 08.07.2020 г. до 08.05.2024 г./ в размер на общо 132 960 лв., претендирана на основание чл. 8.1.4 от процесния договор, поради което и тази претенция следва да бъде отхвърлена.

На основание чл. 78, ал. 1, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от ЗПП, във вр. с чл. 25, ал. 2, във вр. с чл. 25, ал. 1 от Наредбата за заплащането на правната помощ, както и съобразно вида и количеството на извършената дейност /изготвяне на искова молба и явяване в едно съдебно заседание/ възнаграждението на юрисконсулта следва да бъде определено в размер на 300 лв. /триста лева/. С оглед изхода на делото, както и направеното искане за заплащане на разноски, Община Чепеларе, с адрес: гр. Чепеларе, ул. „Беломорска“ № 44 Б, с БУЛСТАТ ***, представлявана от Кмета Боран Хаджиев следва да заплати на „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115 И, с ЕИК ****, представлявано от Изпълнителния директор Николай Андреев направените от дружеството разноски в размер на общо 477.57 лв. /четиристотин седемдесет и седем лева и петдесет и седем стотинки/, представляващи държавна такса, юрисконсултско възнаграждение и депозит за вещо лице, съразмерни на уважената част от исковите претенции.

На основание чл. 78, ал. 3 от ГПК и с оглед изхода на делото, както и направеното искане за заплащане на разноски, „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115 И, с ЕИК ****, представлявано от Изпълнителния директор Николай Андреев следва да заплати на Община Чепеларе, с адрес: гр. Чепеларе, ул. „Беломорска“ № 44 Б, с БУЛСТАТ ***, представлявана от Кмета Боран Хаджиев направените от нея разноски в размер на общо 3 832.12 лв. /три хиляди осемстотин тридесет и два лева и дванадесет стотинки/, представляващи заплатено адвокатско възнаграждение и депозит за вещо лице, съразмерни на отхвърлената част от исковите претенции.

Водим от горното, Смолянският окръжен съд

РЕШИ:

ОСЪЖДА Община Чепеларе, с адрес: гр. Чепеларе, ул. „Беломорска“ № 44 Б, с БУЛСТАТ ***, представлявана от Кмета Боран Хаджиев да заплати на „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115 И, с ЕИК ****, представлявано от Изпълнителния директор Николай Андреев сумата в размер на 11 040 лв. /единадесет хиляди и четиридесет лева/ с ДДС, представляваща дължим месечен абонамент за периода 08.03.2020 г. - 02.07.2020 г. по сключения между страните Договор от 16.12.2018 г. за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Чепеларе.

ОСЪЖДА Община Чепеларе, с адрес: гр. Чепеларе, ул. „Беломорска“ № 44 Б, с БУЛСТАТ ***, представлявана от Кмета Боран Хаджиев да заплати на „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115 И, с ЕИК ****, представлявано от Изпълнителния директор Николай Андреев сумата в размер на общо 37.60 лв. /тридесет и седем лева и шестдесет стотинки/, представляваща лихва за периода 08.05.2020 г. – 07.06.2020 г., съгласно Фактура № 0025656565/08.06.2020 г., като **отхвърля** иска в останалата му част за разликата над присъдената сума до претендираната такава по Фактури №№ 0025251926/08.03.2020 г., 0025387093/08.04.2020 г. и 0025656565/08.06.2020 г., като неоснователен и недоказан в тази част.

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 88, ал. 1, изр. второ от ЗЗД, предявен от „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115 И, с ЕИК ****, представлявано от Изпълнителния директор Николай Андреев, чрез Р.Р. – юрисконсулт, срещу Община Чепеларе, с адрес: гр. Чепеларе, ул. „Беломорска“ № 44 Б, с БУЛСТАТ ***, представлявана от Кмета Боран Хаджиев за осъждане на ответника да заплати на ищеца остатъка от цената по договора за неизпълнената част /частично за периода 02.07.2020 г. – 07.07.2020 г. и още 46 месеца от 08.07.2020 г. до 08.05.2024 г./ в размер на общо 132 960 лв. /сто тридесет и две хиляди лева деветстотин и шестдесет лева/, претендирана на основание чл. 8.1.4 от Договор от 16.12.2018 г. за изграждане на система за електронно наблюдение на територията на Община Чепеларе, като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Община Чепеларе, с адрес: гр. Чепеларе, ул. „Беломорска“ № 44 Б, с БУЛСТАТ ***, представлявана от Кмета Боран Хаджиев да заплати на „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115 И, с ЕИК ****, представлявано от Изпълнителния директор Николай Андреев направените от дружеството разноски в размер на общо общо 477.57 лв. /четиристотин седемдесет и седем лева и петдесет и седем стотинки/

ОСЪЖДА „Българска телекомуникационна компания“ ЕАД, със седалище и

адрес на управление: гр. София, бул. „Цариградско шосе“ № 115 И, с ЕИК ****, представлявано от Изпълнителния директор Николай Андреев да заплати на Община Чепеларе, с адрес: гр. Чепеларе, ул. „Беломорска“ № 44 Б, с БУЛСТАТ ***, представлявана от Кмета Боран Хаджиев направените от нея разноски в размер на общо 3 832.12 лв. /три хиляди осемстотин тридесет и два лева и дванадесет стотинки/.

Решението подлежи на обжалване пред Апелативен съд – Пловдив в двуседмичен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Смолян: _____